

BOURBON & LIES

LANEY
ÉS
GRANT

VICTORIA WILDER

BOURBON

&

LIES

LANEY
ÉS
GRANT

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Victoria Wilder: *Bourbon & Lies*
First published independently in 2024

Fordította
Mohai Szilvia

Szerkesztette
Peiker Éva

Borítóterv
Echo Grayce, Wildheart Graphics

Borítógrafika
Loni Carr, The Whiskey Ginger

ISBN 978-963-636-974-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Victoria Wilder 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mohai Szilvia 2026

*Azoknak a nőknek ajánlom, akik elég bátrak voltak
ahhoz, hogy megmentseék saját magukat. Nem számít,
hogy valami hatalmas dolog volt az, ami megváltoztatta
az életeteket, vagy csak egy apróság, ami akkor nagyon
fontosnak tűnt. A lényeg, hogy nem vártatok arra,
hogy egyszer csak egy cowboy belovagol az életetekbe,
és megment titeket. Saját magatokat mentettétek meg.*

*De ha továbbra is egy szexi „cowboyra” vágytok,
fogadjátok szeretettel Grant Foxxot! Amíg az igazi
meg nem érkezik...*

M E G J E G Y Z É S
A B O U R B O N & L I E S
C Í M Ű K Ö N Y V H Ö Z

Bár a történet a fantázia szüleménye, olyan komoly témákat érint, amelyekre jobb, ha felkészül az olvasó, mielőtt bele-vágna.

Anélkül, hogy bármilyen poént is lelőnék, a következőkben listázom azokat a könyvben szereplő, a nyugalom meg-zavarására alkalmas témákat, amelyek egyes olvasókat felka-varhatnak: erőszak és halál, gyilkosság naturális ábrázolása, nőkkel szembeni erőszak és fogva tartás, fegyveres erőszak, állatokkal szembeni erőszak, elhunyt szülők és családtagok említése, szexuális erőszakra való utalás, kannibalizmusra és emberölésre való utalás, poszttarumás stressz-szindrómával (PTSD) küzdő főszereplők, vulgáris nyelvhasználat, valamint naturálisan ábrázolt szexjelenetek.

A B O U R B O N K É S Z Í T É S S Z A B Á L Y A I

Minden bourbon whiskey, de nem minden whiskey bourbon. A terméknek az alábbi szabályoknak kell megfelelnie ahhoz, hogy bourbonnek nevezhessük:

1. Az Egyesült Államokban gyártják.
2. A cefre alapanyaga legalább 51% kukoricát tartalmaz.
3. Legalább két évig érlelik szűz, kiégetett tölgyfa hordóban.
4. A whiskey alkoholtartalma a hordóba töltéskor legfeljebb 62,5% lehet.
5. Vízen kívül semmi mást nem adnak hozzá, azt is kizárólag az alkoholtartalom csökkentése érdekében.

A Kentucky állambeli Fiascóban létezik még egy szabály, amely lazán kapcsolódik az itt gyártott bourbonhoz: *Sose szersz bele egy Foxx fiúba!*

1 . F E J E Z E T

GRANT

– Ne! – sziszegem a telefonba összeszorított foggal.

És egy pillanatig, amíg háromig számolok magamban, még el is hiszem, hogy talán hallgatni fog rám. De valójában amint beérkezett a riasztás, tudtam, hogy ő lesz az első, aki elindul a helyszínre. Még akkor is, ha alig egy órája vette fel a munkát. Jobban ismerem őt, mint bárki más. Azonnal nekiindult, amint megkaptuk a helyszín paramétereit. Az információk egybecsengtek az összegyűjtött bizonyítékokkal, amelyek egyre inkább emberkereskedelemre utaltak, nem pedig egy drokartell tevékenységére. Emberekkel kereskednek. Főként nőkkal.

A régi dohánygyártól három kilométerre északra lakó szomszéd telefonált, és azt mondta, nem rémlett neki, hogy az ingatlan aukción elkelt, de egész hétvégén jövés-menést észlelt a környéken, olyannyira, hogy még a lovai is megriadtak, és nem voltak hajlandók kimenni a kedvenc legelőjükre, a dohánygazdaság melletti mezőre.

Az adóvevő recseg a kezemben, ahogy ott állok az asztal mellett, a válaszára várva.

– Nincs szükségem az engedélyedre, Foxx. Bemegyek. Mozgást érzékelttem, és úgy hallottam, mintha valaki sikoltozna vagy rimánkodna. Ez így már alapos gyanú.

– A francba is! – szakad ki belőlem. – Ez rohadt nagy felölőtlenség! – Dühösen kiviharzom az irodából a kijárat felé. – Del, szedd össze a csapatodat, és induljatok el arra a farmra most azonnal! – kiáltom oda a felettes tisztnek. – Miért nincs több járőr a környéken? – A körzetben mindenki tudott a hívról. Fiasco a lakosságát tekintve kisváros, de a területe nem éppen kicsi. Nem sok minden történik errefelé, ami indokolná, hogy azonnal több kocsit vezényeljünk ugyanarra a helyszínre. De át sem gondolom igazán, mit mondok. Mindössze reagálok, és próbálok haladni. Gyorsan. – Csak Fiona és egy szaros kis kezdő van a helyszínén!

Del szemöldöke a homlokára szalad. Amint kimondtam, azonnal tudtam, hogy hibát követtem el. *Fiona*. Delaney – a vezetéknevét kellett volna használnom, *nem* a keresztnévét. Nem számít, hogy általános iskola óta ismerem; a srácok több mint fele egy iskolába járt velünk. Attól tartok, Del nem hagyja majd szó nélkül a nyelvbtlásomat, de ezen még ráérek aggódni.

Nem azért förmedtem így rá a felettesemre, mert elfogott a düh, amiért nem engem küldtek elsőként a helyszínre. Én a kutyás egység vezetőjeként dolgozom. Bármilyen drogügyletről esett is szó a városban, mindig Julep és én mentünk először a helyszínre, nem a járőrök. De most erősítésre van szükségük. Ha az ügynek köze van egy drokartellhez, olyas-

valamibe szaladhatnak bele, ami felett aztán könnyen elvezíthetik az irányítást.

Fütyentek egyet, és átrohanok a parkolón a járőrökcsimhoz. Julep pár pillanat múlva már mellettem rohan, a karmai kopognak a betonon.

– Munkára fel, Jules!

Amint kinyitom a hátsó ajtót, beugrik a helyére. Megpaskolom sötétbarna fejét, hozzácsatlakozok a mellényét a biztonsági övhöz, és már indulok is. Másfél kilométernyire járok az állomástól, amikor a rádió felélénkül: az úton lévő egységek egymás után jelentkeznek be.

– Központ, nyolc perc múlva ott vagyunk!

Az nagyon sok. Ráadásul Fiona sem jelentkezett be azóta. Ránézek az órára a műszerfalon. Négy perc telt el, amióta legutóbb hírt adott magáról. Azóta semmi. *A rohadt életbe!*

– Központ! – szólal meg a hangja a többi közül. Enyhül a markom szorítása a kormányon. – A dohánygyár környékén minden rendben. – Ám még mielőtt kifújhatnám a levegőt, ismét az ő hangját hallom a rádión. Leheletszerű suttogás némi sercegéssel keveredve, amitől pattanásig feszülnek az idegeim. – Központ...

Julep felvakkant a hátsó ülésen.

– Megyünk hozzá, kislány!

Fiona vagy húsz percig vakargatta Julep hasát ma reggel. Ahogyan az elmúlt hat hónapban mindennap. És szerintem azelőtt is mindig megdögyönyözte egy kicsit, hogy éjjel kisurrant a házból.

Már látom a dohánygyárat a távolban. Mielőtt kiérek a főútra, kikapcsolom a szirénát, de a villogót égve hagyom,

főleg most, hogy már szürkül. Fogalmam sincs, mi vár majd ott, és arra vágyom a legkevésbé, hogy a sziréna még tovább rontson a helyzeten.

– Delaney, vétel! – jelentkezik be ismét a központ. – Három egység öt percen belül odaér. A kutyás egység pedig két percen belül.

– Lövést adtak le! – fut be a következő jelzés, én pedig padlóig nyomom a gázt, miközben a szívem vadul kalapál.

A háttérben a központ az összes elérhető egységet az elhagyott dohánygyárhoz irányítja. Én is megérkezem. Leállítom a motort, és egy pillanat múlva már ki is ugrom a kocsiból. Julepet a hátsó ülésen hagyom, mivel a lövés azt jelenti, hogy a kutyáknak a kocsiban kell maradniuk, amíg azt a jelzést nem kapjuk, hogy tiszta a terep. Egy lövöldözésben nem lenne a segítségemre, de mivel leolvasta a testbeszédemet, és hallotta Fionát a rádión keresztül, ott morog a hátsó ülésen. Az autóban hagyom, miután óvatosan kivettem a fegyveremet és a zseblámpámat. Ahogy közelebb érek a gyárhoz, látom, hogy az ajtó tárva-nyitva, a gerendákról pedig itt-ott még mindig szárított dohánylevelek lógnak. A terem közepén otthagytott régi, rozsdás gépek állnak. Azok mögött viszont semmi.

Elfojtott kiáltások és két további lövés hangja szűrődik ki a telep széléről, egy innen legalább harmincméternyire álló jókora fészerből. Hallom az úton közeledő két további egység szirénájának hangját. Csikorgó gumival fordulnak be a gyárhoz, és pár pillanattal később az egyik kocs mellett elhaladva egyenesen a fészer felé száguld.

Nem lesz baja. „Megadta a pozícióját” – ismételtetem magamban, miközben rohanok a rendőrök felé, akik most lép-

nek be a fészerbe. A rádiót a kocsiban hagytam, így nem lehet biztos benne, de valószínűleg pontosan tudják, hol van. *Nem lesz baja. Képzett, tapasztalt rendőr.*

Amikor levegő után kapkodva a fészert ajtajához érek, magasba emelt zseblámpával és lövésre kész fegyverrel, a jelenet, ami elé tárul, nem ad éppen optimizmusra okot.

– Úristen... – motyogom, amint közelebb érek. A csapatunk legújabb tagja, Lee a földön fekszik, és dől belőle a vér, egy másik rendőr próbálja elszorítani a vérzést a derékszíjával.

Nem állok meg segíteni.

Fiona.

– Mills, hol van Delaney? – teszem fel a kérdést a fészert másik oldalán lévő kétszárnyú ajtóhoz érve. Távolság egy zseblámpa fénye villan fel, és kis vérnyomokat veszek észre magam előtt.

Mills a hátam mögül kiabál vissza:

– Del elindult a nyomok mentén. Amikor megérkeztünk, senki sem volt itt.

És ekkor meghallom Mills rádióján Del üzenetét:

– Újabb sérült rendőr. Mentőt kérek! *Azonnal!*

Nem gondolkodom. Amit a képzésen tanultunk – az az óvatosság, aminek felül kell kerekednie az ösztönök és az érzelmek vezérelte cselekedeteken –, mind semmivé foszlik. Futásnak eredek. Arra futok, amerre a zseblámpa mozdulatlan fényét látom a távolban, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tudok. Amikor egy törött léckerítést elhagyva befordulok, megpillantom a sziluettjüket.

Del egy a fűben fekvő, mozdulatlan test fölé görnyed. Összeszorítom a szemem, a mellkasomba éles fájdalom nyilall.

– Ne! – rohanok Del mellé, át a másik oldalára, a karomba veszem Fionát, és elhúzzom tőle. Nedvességet érzek az arcomon, pedig nem is vettem észre, hogy eleredtek a könnyeim. A mozdulatlan testét szorongatom. – Ne! Kicsim, mi történt? A rohadt életbe! Ne!

Nem érdekel, hogy épp az apja karjából téptem ki, hogy átölelhessem. És az sem, hogy ezzel egyszersmind felfedtem a lapjaimat, és elárultam, hogy a Fiona Delaney-vel való kapcsolatam már bőven túlmutat a munkatársi viszonyon, a barátságon és még azon a nevetséges feltételezésen is, hogy ami közöttünk van, pusztán testiség. Nem érdekel, hogy ugyanazt a pár szót ismétелgetem újra és újra.

– Szeretlek! Nem halhatsz meg, hallod?!

Felegyenese dem, hogy megnézzem, hol sérült meg. A nyakán végighúzó dó vékony vágás már nem lüktet, de a karom és körülöttem a föld csupa vér. Rányomom a tenyerem a sebre, hogy elállítsam a vérzést. Az egyenruhájának az inge egészen a mellénye aljáig ki van gombolva, az oldalán nedves csík húzódik.

Amikor magam felé fordítom, Del könnyek áztatta arcát eltorzítja a fájdalom.

– Úristen, Fiona! Kicsikém... – motyogja. Mindketten észrevesszük, hogy egy helyütt a bőre cafatokban lóg, mintha drótkerítés szaggatta volna szét. Ahogyan szorosabban ölelem, a teste egyre nehezebbnek tűnik.

– Tarts ki, Fi! Tarts ki!

Tudom, hogy már nem lélegzik, de nem tudom elengedni.

– Ő nincs többé, Grant.